

изучѣ и свършѣ скоро това книже, знамъ чи ще ми дадѣтъ и друго, споредъ слова-та на учителя, който, когато ми даваше това книже, каза ми: добры-тѣ чловѣцы нещѣтъ тя забрави».

Щомъ дадохъ на Милка по ново-то книже урокъ, той начена да го учи, а що незнаеше, пыташе другари-тѣ си, които сѣдяхъ до него, и знаяхъ по вече отъ него. Милку си дади слово, чи дору не си научи урока, да не си подига главѣ-тѣ.

Милку за единъ день, кѣту научи сичкѣ-тѣ азбуквѣ, премного ся радваше. Той благодари Бога и родители-тѣ си, чи го проводили да ся учи и ся моли Богу за здравіе-то на учителя си, защото знаеше, чи той ще го научи много добрѣ.

На другій день Милку самичакъ утиде въ училище-то, и отъ молитвы-тѣ, що ги четохъ ученицы-тѣ, той запомни първѣ-тѣ: *«Во имя Отца и Сына и Святаго Духа. Аминь»*. На Милка зададохъ урокъ по сричкѣ и той начена да си го учи; нѣ небързаше той въ чтеніе-то му, ами ся мѣчеше да не повтаря едно слово, и да разбира онова що чете. На вторый день той научи четри урока и изеднѣшъ ги повтори.

Милково-то прилѣжаніе обърна вниманіе-то на учителя, който го винаги гладеше съ рѣчкѣ, когато си знаеше той урока.

Милку така прилѣжно четеше, щото въ двѣ недѣли